

kende at have modtaget ens Indskud. Men hvad betyder nu denne Underskrift? Det er kun Sparekassens Kvittering for, at den har faaet dette Beløb. Men nu vide jo alle, at Kvitteringer ikke ere stempelpligtige efter vor Lov, og jeg anser det derfor for tvivlsomt, hvorvidt en saadan Kontrabog er stempelpligtig. Og hvis man vilde gaa ud fra, at Kontrabøger skulle stemples, ser jeg ogsaa de største Vanskeligheder med Hensyn til Maaden, hvorpaa en saadan Stempeling skulde finde Sted. — En lignende Tvivl gælder ogsaa om det andet Udtryk, som bruges i Loven af 1880. Man taler om „Sparekassevilkaar“, og det skal være det egenlige Kendemærke. Jeg har nu spurgt 4—5 af de lærdeste Mennesker og ogsaa Medlemmer af dette høje Ting om, hvad „Sparekassevilkaar“ er, men ingen kan sige mig, hvad det er. Jeg ved ikke andet i dette Øjeblik end, at det er Udlaan mod Kontrabog eller Sparekassebog, men det er et overmaade vagt Udtryk, især da Udtrykket „Kontrabog“ ogsaa er meget omtvisteligt. — Men under alle Omstændigheder, naar man siger, at følge de ikke Maksimalrenten, miste de deres Privilegium, saa faa de ikke denne Begunstigelse, vil jeg dertil svare, at denne Begunstigelse vil jo kun sige, at de ere fri for en urimelig og uretfærdig Skat. Jeg kalder den Ide, at ville stemple Kontrabøger, for en ganske urimelig Tanke, det er at paalægge en Stempelskat, hvor der ikke burde være nogen. Vi stemple ikke Kvitteringer eller Fuldmagter her til Lands, som man gør i andre Lande; vi erkende, at det vilde være en urimelig Skat, og til den Erkendelse burde man ogsaa komme med Hensyn til Kontrabøger. — Dog, jeg skal ikke fortabe mig videre i disse almindelige Betragtninger, skønt man jo ganske vist kan sige, at Spørgsmaalet er principielt højst vigtigt og interessant og ogsaa af megen praktisk Betydning. Det er jo noget nyt, der her bringes frem; det blev lagt til Side i 1880 eller afgjort i modsat Retning. Nu kommer man frem med det, jager Loven igennem Folketinget uden Udvalg og kommer saa til det høje Landsting og vil ogsaa jage den igennem her uden at tænke videre over dette vigtige Spørgsmaal.

Jeg skal da tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer for at forsøge at bevise de Herrer, at Loven, som den er affattet, er umulig paa adskillige Punkter. Jeg retter ikke dette som en Bebrejdelse mod Lovens Koncipister, for de have vist i en saa vanskelig

Sag gjort deres Bedste uden dog at naa til et saadant Resultat, at vi fik en brugelig Lov ud deraf. Maa jeg da først med Hensyn til §§ 1 og 3 gøre opmærksom paa, at det Tvangsmiddel, man der anvender, denne Berøvelse af en Begunstigelse, jeg nys omtalte, gaar ikke alene ud paa, at den paagældende Sparekasse eller Bank skal for Fremtiden lade sine Kontrabøger stemple. Hvis det ikke var andet, kunde formodentlig mange sige, naar de skulde betale denne $\frac{1}{6}$ pCt., som det maaske vilde blive: Lad os saa gøre det, vi maa saa lade disse Kontrabøger stemple, det er ganske vist højst generende for vore Kunder, Sparerne, men det maa vi dog hellere gøre end at lade os kommandere af en saadan Lovgivning som denne. Dermed er Sagen ikke endt. Nej, der staar, at Stempelbegunstigelsen i det hele skal fortabes. Altsaa, selv om Sparekasserne eller Bankerne sige, at de ville stemple deres Kontrabøger og saa maa tage højere Rente, end Raadet behager at sætte, saa siges det dog, at de miste ogsaa Stempelfrihed paa alle andre Punkter, som staa nævnte i Loven af 11te Februar 1863, § 3, hvori det hedder, at stempelfri ere Aktier, Kontrabøger, Beviser for Indlaan, Depositobeviser og Receptisser ligesom ogsaa Debitorens Forskrivning for Laan mod haandfaaet Pant. Det er Millioner af Dokumenter om Aaret, som nu ere ganske stempelfri, og som Banker og Sparekasser vel ogsaa have Stempelfrihed paa, men ogsaa den Begunstigelse skulde de miste, hvis de ville tage højere Rente paa Kontrabøger.

Maa jeg dernæst med Hensyn til § 1 gøre opmærksom paa, at der staar i Slutningen, at de skulde ikke nyde saadan Begunstigelse, „saafremt de for noget efter denne Lovs Ikrafttræden stedfindende Indskud paa Kontrabog tilsige eller yde en højere Rente“, end denne Maksimalrente. Det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) gjorde i Gaar opmærksom paa, at denne Sætning var forkert, den kunde ikke blive staaende, den maatte rettes. Det er ikke Lovens Ikrafttræden, det kommer an paa, men det Tidspunkt, da der første Gang sættes Maksimalrente, idet der kan gaa en Stund, fra Loven er traadt i Kraft, og til Raadet bliver enigt om en Maksimalrente. Denne Sætning bør under alle Omstændigheder ændres. Men jeg maa gøre opmærksom paa, hvad Følgen maa blive af denne Bestemmelse. Den vil rimeligvis blive, at Sparekasser eller Banker, som ikke ville underkaste sig Magtsproget med Hensyn til Maksimalrenten, simpelthen af-